

'EEN PRACHTIG BOEK, JE GAAT NADENKEN OVER
WAT JE ZELF AAN HET DOEN BENT.' HUMBERTO TAN

Miriam Lancewood

MIJN LEVEN

IN DE

Van de Achterhoek
naar Nieuw-Zeeland

WILDERNIS

Miriam Lancewood

MIJN LEVEN IN DE WILDERNIS

Van de Achterhoek naar
Nieuw-Zeeland

Vertaling: Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

Voorwoord: De wildernis 9

- 1 Vrijheid kost niks 11
- 2 Winter 29
- 3 Voorjaar 64
- 4 Zomer 91
- 5 Herfst 123
- 6 Abel Tasman National Park 149
- 7 De West Coast 182
- 8 Moderne nomaden 218
- 9 Beschaving 255
- 10 Te Araroa: het Noordereiland 277
- 11 Te Araroa: het Zuidereiland 312

Epiloog 347

Kaarten 348

Dankwoord 351

Over Miriam Lancewood 352

Voorwoord:

De wildernis

Het is een prachtige winterdag en ik loop met mijn pijl en boog langs de bergflank, op zoek naar wilde geiten. Ik baan me een weg omhoog door het dichte bos, tussen klimplanten door en over omgevallen boomstammen. Geleidelijk aan worden de bomen kleiner en verandert de vochtige humusaarde in een rotsachtige bodem. De donkere rotsen zijn opgewarmd door de zon, en ik ga zitten om de wereld om me heen te bewonderen. Deze schitterende vallei is een winter lang ons thuis. Het is windstil en ik kijk vol verwondering naar de toppen van de bergen. De lucht lijkt bijna paars, boven de witte sneeuw. Onder me heeft de sterke rivier het landschap gevormd. Het snelle water en het langzame woud leven in harmonie samen.

Recht boven me zie ik nog meer platte rotsblokken waar ik naartoe kan klimmen. Misschien zitten er wel geiten onder die kleine overkapping daar. Ze houden van warme, droge plekken met een goed uitzicht, en misschien komen ze hier in de late middag terug. Stilletjes klim ik wat verder omhoog om polshoogte te nemen.

Uiteindelijk kom ik uit op een open plek tussen een paar kleine bomen. Ik zie geen geiten, maar ik beseft dat ik nu zo hoog zit dat ik ons kamp beneden in de smalle vallei kan zien liggen. Ik kan Peter zelfs zien! Een piepklein figuurtje in een rode trui, dat bijna wordt opgeslokt door het overweldigende landschap. Deze ochtend nog heb ik met een kus afscheid van hem genomen, maar ik heb het gevoel alsof ik al in geen tien jaar een ander menselijk wezen heb gezien.

Peter, deze kant opkijken! Via telepathie probeer ik mijn wens aan hem over te brengen.

Dan zie ik dat hij opstaat. Misschien kijkt hij omhoog naar de berg? Ik weet het niet zeker, maar ik spring op en trek mijn jas uit, en zwaai ermee om zijn aandacht te trekken. Na een paar seconden zie ik dat Peter zijn matje pakt en er langzaam mee terugzwaait.

Tranen wellen in mijn ogen op. We zwaaien naar elkaar, raken elkaar over een grote afstand aan. Ik kijk naar de wildernis en naar Peter: niets is mij dierbaarder dan deze twee.

1

Vrijheid kost niks

Ik was zenuwachtig. Mijn wangen gloeiden en ik probeerde ze af te koelen met de rug van mijn handen, maar het hielp weinig. Op weg naar de deur repeteerde ik wat ik ging zeggen. Mijn baas was in de loop van het afgelopen jaar ook een beetje een vriendin geworden, en ik wilde haar niet teleurstellen. Ik klopte op de deur.

‘Kom binnen.’

Virginia zat achter haar bureau voor de computer en was druk in de weer met papieren, roosters en planningen. Haar prachtige donkere haar viel soepel naar achter over haar schouders. Ze was aan de mollige kant, waardoor ze gezag uitstraalde maar toch zacht overkwam.

‘Pak een stoel, Miriam. Hoe is het?’ vroeg ze opgewekt, en ze schikte haar sjaal over haar schouders. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Ik pakte een folder van de stoel voor haar bureau en ging zitten. ‘Goed, dank je.’ Ik haalde diep adem. ‘Het spijt me, Gin,’ begon ik, ‘maar ik wil graag ontslag nemen.’ Ik wachtte even voor ik verderging. ‘Ik heb het hier op school naar mijn zin, maar ik ben toch toe aan iets anders.’ Toen glimlachte ik, omdat ik aan het eind van mijn gerepeteerde zinnetje was gekomen.

Eerst keek Virginia lichtelijk geamuseerd, en daarna verscheen er een verraste uitdrukking in haar ogen. ‘O, waarom?’ vroeg ze. ‘Waar wil je dan hierna gaan werken, Miriam?’ Ze legde haar hand even op de mijne. Haar sjaal viel weer naar voren.

‘O, nergens eigenlijk,’ antwoordde ik. ‘Peter en ik willen in de wildernis gaan wonen.’

Virginia trok ongelovig haar wenkbrauwen op.

‘In de rimboe, de natuur, hoog in de bergen,’ voegde ik eraan toe.

Haar mond viel open. ‘Echt waar? Maar... waarom?’ vroeg ze.

‘Omdat de wildernis mij tot leven wekt,’ legde ik uit. Virginia keek nog steeds onthutst. ‘Ik wil proberen of ik daar kan overleven. Ik ben benieuwd of je lichaam en geest veranderen als je zo helemaal in de natuur leeft,’ zei ik.

‘O ja? En denk je dat je dan af en toe nog naar de stad komt?’

‘Nou, we zijn van plan om drie maanden achter elkaar in de bergen te blijven. Dan komen we terug om onze voorraden aan te vullen en dan gaan we weer naar een andere plek in de wildernis,’ legde ik uit. ‘Dat willen we vier seizoenen lang doen, een jaar lang.’

‘Maar hoe moet je dan douchen?’

Douchen? dacht ik. Het duurde een fractie van een seconde voordat die onverwachte vraag tot me doordrong. ‘Nou, ik was me gewoon in de rivier!’

‘Ook in hartje winter?’ Er gleed een ongelovige uitdrukking over Virginia’s gezicht. ‘Nee joh, je moet zeker eens per maand terugkomen! In elk geval wanneer je ongesteld bent, denk je niet?’

Opeens kwam haar goedbedoelde bezorgdheid me absurd voor. Ik kon er niets aan doen: ik schoot in de lach en gelukkig moest Virginia toen ook lachen. Op dat moment was ik haar dankbaar voor onze warme vriendschap.

Op een mooie herfstdag in april organiseerden de docenten en de leerlingen van de school een afscheidsfeestje voor me. Ze hadden een buffet geregeld, en op het eind zong ik buiten op de binnenplaats een lied voor iedereen. Ik vond het eng om voor zo’n grote groep te zingen omdat mijn stem me bij eerdere gelegenheden in de steek had gelaten, maar ik was vastbesloten om op gepaste wijze en in stijl afscheid te nemen. Ik zong een lied dat ik zelf had geschreven: ‘*Get out for freedom, ’cause there is no key... Remember, freedom is for free.*’

Later, toen we weer naar binnen waren gegaan en ik een stuk chocoladecake probeerde af te snijden met een plastic vork die daar totaal niet voor geschikt was, kwam Virginia bij me staan.

‘We zullen je wel missen hoor, Miriam,’ zei ze.

‘Lief dat je dat zegt, Gin.’ Ik glimlachte naar haar.

‘Ik meen het. Maar toch vind ik het een vreemde keus om in de wildernis te gaan leven,’ zei ze openhartig. ‘Ik bedoel, je kon aan de slag als lerares, je had atleet kunnen worden, of zelfs de muziek in kunnen gaan. Waarom in hemelsnaam kiest een knappe jonge vrouw als jij ervoor om in armoede en afzondering in de bergen te gaan zitten?’

‘Nou...’ begon ik, en ik hield mijn ogen gericht op het stuk cake.

‘Ik heb van die films gezien over jongens die in opstand komen tegen hun ouders,’ ging Virginia verder. ‘Gasten met een moeilijke jeugd die de wildernis in vluchten. Maar jij hebt toch een goede relatie met je familie?’

Ik knikte. ‘Ja, heel goed! Ik had me geen betere ouders kunnen wensen. Ik zie ze natuurlijk niet vaak, maar we hebben een heel hechte band.’

‘En vinden ze het goed dat je in de bergen gaat rondrennen?’ vroeg Virginia met een lachje.

‘Heel goed.’ Ik keek haar stralend aan. ‘Ja, ze staan er helemaal achter.’

‘Dus daarom heb je zo veel zelfvertrouwen!’ riep ze uit. ‘Je ouders hebben je de moed gegeven om er in je eentje op uit te trekken.’

Zo had ik het nog nooit bekeken, maar misschien had Virginia gelijk.

‘Dus je bent niet door de samenleving verstoten,’ ging ze verder, ‘maar toch kies je ervoor om eruit te stappen. Terwijl er bij wijze van spreken een goed gedekte tafel voor je klaarstaat, trek je de deur letterlijk achter je dicht.’

‘Ergens vind ik het allemaal zo betekenisloos.’ Ik keek haar verontschuldigend aan.

Virginia nam bedachtzaam een slokje van haar limonade. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Je hele leven werken voor geld en status, jezelf op de sociale ladder omhoogknokken, nog meer spullen kopen die je eigenlijk niet nodig hebt... Dat allemaal.’

‘En is koukleumen in de bergen dan beter?’ Virginia’s ogen sprankelden en ze schoot weer in de lach.

‘Misschien niet,’ lachte ik. ‘Maar ik ga het wel proberen!’

Na een korte stilte ging ik verder: ‘Ik herinner me een avond van toen ik een jaar of zestien was. Ik keek uit mijn raam naar het donkere bos, en ik bedacht toen dat onze voorouders ooit in die uitgestrekte bossen leefden, op de grond sliepen naast hun dieren. En nu zijn we volkomen afhankelijk van onze huizen, aan alle kanten omringd met comfort. Wat een enorme verandering.’

‘Hm, ja.’ Virginia nam nog een slokje. ‘Dus je vindt dat mensen het contact met de aarde zijn kwijtgeraakt?’

‘Ja, ik denk van wel,’ zei ik, voordat ik aarzelend verderging. ‘Weer voeling krijgen met Moeder Aarde klinkt wel erg new-age-achtig’ – ik wees door het raam naar de bergen – ‘maar daar ligt een andere wereld, Gin.’

Ze draaide zich om en keek naar de vage contouren in de verte.

‘Die tijdloze schoonheid is gewoonweg niet te bevatten,’ zei ik schuchter. ‘Ik wil proberen te leven zonder barrière tussen de natuur en mij.’

Virginia keek me weer aan en er verscheen een glimlach op haar gezicht.

‘Koken op houtvuurtjes, zuiver water drinken, op de grond slapen... De wildernis zou ons veel kunnen leren als we de tijd namen om te luisteren.’ Ik wachtte af hoe Virginia zou reageren op deze woorden die in haar oren misschien heel vreemd klonken.

Maar ze trok alleen haar wenkbrauwen op en knikte. Toen klaarde haar gezicht op. ‘Hé, dan leer je natuurlijk ook allerlei vaardigheden om te overleven voor als er een pandemie uitbreekt en iedereen een goed heenkomen zoekt in de heuvels. Dan weet ik jullie te vinden, hoor!’

Ik lachte, opgelucht dat we het over iets anders konden hebben.

Virginia zette haar beker neer en maakte toen een gebaar alsof ze met pijl en boog op een dier schoot. ‘Kun jij je voorstellen dat je een geit schiet?’ riep ze.

‘Reken maar, als je echt honger hebt!’ Toen hoorde ik mijn naam roepen.

‘Miriam, kom eens, we hebben iets voor je!’ riep mijn collega Rose vanuit de gang.

Ik zette mijn bord met de onaangeroerde cake naast Virginia’s

beker. Terwijl we samen naar de binnenplaats liepen, pakte ze mijn hand. ‘Veel geluk, lieverd, ik bewonder je moed. Pas goed op jezelf, hè?’

Ik glimlachte. ‘Dank je wel, Gin. Dat zal ik doen.’

De school gaf me een bijzonder nuttig cadeau: een hemd, een trui en een muts, allemaal van merinowol. Ik hield een kort praatje om iedereen te bedanken, en daarna probeerde ik mijn tien leerlingen te huggen. De meesten van hen waren tieners met gedragsproblemen en een moeilijke achtergrond, die voortijdig van school waren gegaan en grote moeite hadden een plaats in de samenleving te vinden. Ik had ze geholpen een baan te vinden door aanbevelingsbrieven te schrijven, en was bij rechtszaken aanwezig geweest om ze uit de gevangenis te houden. Deze jongeren groeiden op in een wereld die ik zelf nooit gekend had. Ik vond het niet altijd makkelijk om met ze te werken, vooral niet met degenen die in een bende zaten. Sommigen wilden me niet omhelzen, misschien omdat ze blij waren dat ik wegging, of misschien omdat bendeleden nu eenmaal niet horen te knuffelen.

Een van mijn leerlingen was Sam. Hij was heel lang en dik, en dronk zich bijna elke avond een stuk in de kraag, maar hij was een vriendelijke reus. Big Sam omhelsde me welgemeend en tilde me zelfs op en zwierde me in het rond, zodat mijn benen achter me aan zwaaiden. Dat was zo’n grappig gevoel dat ik er de slappe lach van kreeg, en zelfs mijn jonge gangstertjes moesten glimlachen (of smalend lachen – bij hen wist ik het onderscheid nooit goed).

De vijftienjarige Jimmy uit Samoa was een van mijn lievelingen. Ik kan me nog goed het moment herinneren dat ik zijn dossier voor het eerst onder ogen kreeg. Hij had in de Verenigde Staten gewoond, waar hij had meegedaan aan bendeoorlogen, en weer terug in Nieuw-Zeeland had hij voor diefstal en geweldpleging in de jeugdgevangenis gezeten. Andere leerlingen hadden zijn beruchte naam op de lijst zien staan en me voor hem gewaarschuwd, zodat ik bijna trillend van angst op hem zat te wachten toen hij de eerste keer bij me aanklopte. Maar aan het eind van die eerste dag had ik desondanks sympathie opgevat voor de kleine, verlegen Jimmy. Later in het schooljaar organiseerde ik een kampeertocht voor de leerlingen, en kwam ik erachter dat die stoere Jimmy in het don-

ker bang was voor geesten. Daarom gaf ik hem bij mijn vertrek een halfedelsteen, een malachiet, die ik op mijn tiende van mijn moeder had gekregen omdat ik ook bang was voor geesten. Jimmy leek er echt blij mee te zijn.

Jimmy blij, Virginia blij en ik blij. Ik vond het een goede afsluiting. Ik had het hele jaar naar deze dag uitgekeken: naar het bevrijdende moment waarop ik de bladzijde kon omslaan en een nieuw leven kon beginnen. Euforisch ging ik in de auto op weg naar huis. Mijn hart liep over van energie en ik zat de hele weg te glimlachen. De school had ik achter me gelaten. Ik had genoeg spaargeld op de bank, ik had een verblijfsvergunning in Nieuw-Zeeland en ik was vrij om te wonen waar ik wilde.

Een sterke windvlaag deed de auto even heen en weer schommelen. Ik was dol op die onzichtbare kracht! Vanaf de bergtoppen gleed de wind omlaag, de vallei in, wierp de lange blonde grashalmen in de lucht en kietelde de uitgestrekte takken van oude bomen. Hij droeg zaden met zich mee en onder zijn kracht bogen de gele bloemen door. Op zijn tocht over de kale vlakten won hij aan kracht, en nu probeerde hij mijn auto van de weg te blazen.

Ons huisje, een wit houten plattelandshuisje omringd door een groepje oude inheemse kahikateabomen, lag op een halfuur rijden van de school. Toen ik aan kwam rijden, was Peter de pompoenen in de moestuin aan het oogsten. Luid toeterend zwaaide ik naar hem. Het leek me gepast om het heugelijke feit van mijn ontslag met veel lawaai te vieren.

Ik sprong uit de auto en vloog Peter om zijn nek. Ik keek in zijn glinsterende blauwe ogen en gaf een imitatie van sir Edmund Hillary ten beste: 'Ik heb die rotzak klein gekregen!'

'Nu ben je dan toch een echte Kiwi,' grinnikte Peter.

Vier jaar geleden had ik Peter in een restaurant in Zuid-India ontmoet. Met ogen die fonkelden van enthousiasme had hij me verteld dat hij bij temperaturen van 45 graden Celsius te voet door Zuid-India was getrokken, zonder kaarten of gidsen de bergen van de Himalaya had beklommen en 's nachts tijdens een onweer op de golven van de oceaan had gesurft...

6

Abel Tasman National Park

We troffen Rachel op een kleine markt in het stadje Takaka. Op een bankje dronken toeristen biologische koffie uit papieren bekertjes, en op het grasveld zaten backpackers met dreadlocks manden van vlas te vlechten. Op een klein podium speelde iemand op een sitar. Ik liep langs de kraampjes waar geitenkaas, ingelegde augurken en scharreleieren werden verkocht. Het zag er allemaal heel lekker en gezond uit, maar de prijzen waren te hoog voor ons budget.

‘Hoi, Peter en Miriam!’ Ik herkende Rachels vrolijke stem van een afstand. Ze zwaaide naar ons en hield met de andere hand een wit poedeltje tegen zich aan. Rachel was lang en knap, had bruine ogen, een kapsel dat rechtstreeks van de kapper kwam en ze droeg dure merkkleding. Ze had ook een heerlijk parfum op. Ze was een nicht van Peter, en haar man Terry was eigenaar van de hut in het Abel Tasman National Park, waarover ze het in hun e-mail hadden gehad.

‘Hé, hallo!’ Terry was er ook. Hij was een stevig gebouwde, sterke vent met een charmante glimlach. Hij was aannemer en had de hut eigenhandig gebouwd. Nadat we elkaar hadden omhelsd en wat beleefdheden hadden uitgewisseld, vroeg Peter hoe het mogelijk was dat Terry een stuk land midden in het beroemde nationale park bezat.

‘Op het juiste moment kende ik de juiste mensen,’ zei Terry. ‘Toen was het ook spotgoedkoop. Dat stuk land is nu waarschijnlijk een fortuin waard.’

‘Kom je daar vaak?’ vroeg ik aan Rachel, terwijl ik haar wollige hondje aaide.

‘Ik? Nee.’ Ze glimlachte breed. ‘Ik vind het leuk om erheen te gaan en het is er ook heel mooi, maar ik zou er niet graag blijven slapen. Het is er vergeven van de ratten, om je de waarheid te zeggen.’ Ze lachte hartelijk.

Ik mocht haar heel graag ook al verschilden we als dag en nacht.

‘Hoelang denken jullie daar te blijven?’ Ze zette haar poedeltje op de grond.

‘Misschien een jaar,’ antwoordde ik. ‘Ik wil groenten leren verbouwen in elk seizoen.’

‘Zeg, in de zomer...’ Terry zweeg even en zocht in zijn tas naar de sleutels van de hut. ‘In de zomer zou je een paar campers naar het einde van de weg kunnen zien rijden. Maar in de winter zullen jullie het wel rustig hebben. Je hebt maar één buur – een oude dame die Elisabeth heet, en die een paar kilometer verderop nog steeds in haar boerderijtje woont.’

We reden weg uit Takaka met voor drie maanden voedsel in de achterbak van onze auto, die Mouse al die tijd onder zijn hoede had gehad, en volgden een uur lang een asfaltweg dwars door de heuvels. Onderweg kwamen we langs verlaten goudkleurige zandstranden en magnifieke baaien. Toen we het Abel Tasman National Park binnenreden, hield het asfalt op en reden we verder over een zandpad.

‘Hoor je de vogels?’ Ik draaide het raampje omlaag en stak mijn arm naar buiten om de koele, vochtige lucht te voelen. Ik kon de dikke lianen die uit de reusachtige bomen naar beneden hingen bijna aanraken. Op zeeniveau was het bos totaal anders dan de vegetatie in de bergen; het was alsof we in een ander land waren aangekomen. De grote nikau-palmen langs de kant van de weg leken op kokospalmen, waardoor je je in een tropische jungle waande.

‘Moet je die gigantische boomvarens zien. Fantastisch toch?’ zei Peter, wijzend naar een grote groene varen van zeker twaalf meter hoog die zich met zijn drie meter brede bladeren elegant over de weg boog. Peter keek opgetogen om zich heen en leek het net zo spannend te vinden als ik. Het vooruitzicht dat we weer een onbekende plek gingen verkennen gaf ons allebei nieuwe energie.

Bij een scherpe bocht kruiste de weg plotseling een brede geul met in het midden een riviertje. Ik hield mijn adem in terwijl Peter

door het water reed want onze auto was geen fourwheeldrive en lag laag op de grond. De bodem schraapte lawaaierig over de rotsen en ik was bang dat er iets kapot was gegaan – een garage had je hier niet om de hoek – maar gelukkig overleefde de auto de oversteek.

Na een urenlange rit staken we eindelijk een heel smal bruggetje zonder relingen over en reden het land van Terry en Rachel op. Op de brug kon Peter alleen maar raden waar de planken precies lagen en ik was diep onder de indruk van zijn kalmte. Vandaar reden we nog een heel stuk door een bos met inheemse kahikatea-bomen, en een paar honderd meter verder kwamen we uit op een grote open plek, omringd door heuvels. Aan de zijkant stond de houten hut, die aan de zonkant van een smalle vallei was gebouwd.

Peter zette de motor af en we stapten uit de auto. We voelden ons bijna overvallen door de vredige stilte.

‘Ons nieuwe huis, Miriam!’ riep Peter uit en omhelsde me enthousiast. ‘We kunnen onze spullen uitpakken en in een stoel gaan zitten relaxen. Niemand komt ons hier zoeken.’ Peter stapte de ruime veranda op. ‘Moet je kijken, een oude winkeldeur!’ In de houten deur zat een grote ruit waarin het woord *STORE* was geëtst. ‘Dit is typisch jaren zeventig. Een echte hippieplek.’

Ik liep naar binnen en zag dat er aan de linkerkant een keukenhoek was gemaakt. Ik deed de ramen boven de gootsteen open en wierp een blik in de blauw met groene keukenkastjes. In het midden van de hut stond een houtkachel waar we op konden koken. In de hoek stond een groot bed. De gezellige slaaphoek was met batikdoeken van de rest van de hut afgescheiden.

Voor ons was deze hut pure luxe. We hadden hem voor onszelf en we hadden stromend water – koud water weliswaar, maar toch heel handig. Het water kwam uit een heldere beek en stroomde via een lange pijp de heuvel af. Buiten, aan de rand van het bos, was een latrine met een heel diep gat, zodat er geen kans op spetters was. In de murmelende beek vlak bij de hut vond ik een diepe poel waarin we ons en onze kleren konden wassen.

De volgende dag vond Peter een geschikte plek om een moestuin aan te leggen, en begonnen we de boel om te spitten.

‘Ha! Moet je kijken! Het zit hier vol wormen.’ Hij klonk heel opgetogen.

‘Wat doen wormen eigenlijk precies voor ons?’ vroeg ik. Ik wilde werkelijk alles leren over tuinieren.

‘Wormen zijn onze “graafmachines”, Miriam!’ zei hij met een aanstekelijke lach. ‘Ze zetten bladeren en ander dood organisch materiaal om in zachte, vruchtbare humus. Dus pas op dat je ze niet doormidden hakt!’

Peter was helemaal in zijn element. Vroeger had hij vaak grote moestuinen gehad. Ik voelde me altijd blij worden als ik hem zo tevreden zag.

‘Zie je waar je in staat te graven?’ zei hij.

‘In de bodem, bedoel je?’

‘Ja. Zie je dat die zanderig is? Vroeger kwam de zee tot hier. Dit is ooit een strand geweest!’

Ik keek om me heen en zag in gedachten het getij opkomen. De vallei had een vlakke bodem en de beboste heuvels daaromheen waren behoorlijk steil.

Toen we klaar waren met spitten liepen we terug naar de hut. Meestal zaten we buiten op de veranda, waar een grote ronde tafel en vier stoelen stonden. Het dak hield ons droog en als het koud was trokken we een extra trui aan. We zaten eigenlijk nooit in de hut, behalve ’s avonds. Na een jaar in de buitenlucht te hebben gewoond, zagen we ertegen op om weer in een huis met een dak te zitten.

Toen we op een dag buiten op de veranda zaten te schaken, zagen we een dame van een jaar of zeventig het pad naar onze hut op lopen.

‘Goeiemiddag!’ riep ik opgewekt.

‘O, hallo. Sorry dat ik jullie zomaar stoort,’ stamelde ze terwijl ze haar bruine slappe hoed afzette waaronder ze kortgeknipt wit haar bleek te hebben.

‘Ik ben Elisabeth.’ Ze keek ons wat schuchter aan met haar lichtblauwe ogen. Ze was amper één meter vijftig lang, had een rond gezicht en een zachte huid.

Ik stelde mezelf en Peter aan haar voor, en deed mijn best om een zachte, vriendelijke toon aan te slaan om haar niet nog banger te maken dan ze al leek.

‘We zijn burenen,’ zei ze en wees naar waar ze vandaan kwam. ‘Ik woon daar.’ Ze keek even nadenkend. ‘Of nee, eerder dáár.’ Ze gebaarde naar de bossen achter de hut. Ze had een bijna Brits accent, net als de stem van oude mensen die ik weleens op de radio had gehoord.

‘Kom even zitten,’ zei Peter, die altijd een zachte stem heeft. ‘Wilt u misschien een kop thee?’

‘Nou, eigenlijk...’ zei ze met een nerveus lachje, ‘vroeg ik me af of jullie misschien lucifers voor me hebben?’ Ze tastte in haar zak. ‘Ik wil ervoor betalen.’ Ze wilde me een biljet van twintig dollar toesteken. Ik moest er bijna om lachen: twaalf doosjes lucifers kosten maar een paar dollar.

Ze liep met onzekere passen het trapje naar de veranda op, haar hele verschijning had iets breekbaars. Toen ze eenmaal op de veranda stond bleef ze staan, niet goed wetend waar ze moest gaan zitten. Ik trok uitnodigend een stoel naar achteren en schonk thee voor haar in. Ze nam een slok uit de emailen beker, waaraan ze haar lippen leek te branden.

‘Woont u hier al heel uw leven?’ vroeg Peter.

‘Ja. Mijn grootvader heeft het land ontgonnen en mijn vader heeft het zijn hele leven bewerkt. Ik ben hier op de boerderij opgegroeid.’ Ze zette haar mok langzaam terug op de door de zon kromgetrokken houten tafel. Ze had kleine, fijne handen – eerder geschikt om te breien dan om schapen te hoeden, dacht ik bij mezelf. Ze sprak zo zacht dat ik moeite had om haar te verstaan toen ze vertelde hoe vroeger alles hier per boot naartoe moest worden vervoerd. Haar grootvader en zijn broers hadden de weg uiteindelijk met pikhouwelen en schoppen aangelegd. Ik vroeg hoe ze het met het eten deed, en ze vertelde dat een vriend van haar om de veertien dagen boodschappen kwam brengen. Ze nodigde ons uit om een keer langs te komen en kwam toen aarzelend overeind.

‘Hoelang hebt u zonder lucifers gezeten?’ vroeg ik, terwijl ik haar een paar doosjes gaf.

‘Drie dagen,’ zei ze met een verlegen blik.

‘Heeft u zo lang in de kou gezeten?’ Ik wist dat haar huis geen elektriciteit had. Ik raakte geïntrigeerd door deze breekbare maar taaie oude vrouw.

‘Ik heb het vuur al die tijd aan weten te houden, maar toen ik vanmorgen opstond was het toch uit. En van een vriend van Terry had ik gehoord dat jullie hier zaten. Daar heb ik geluk mee.’

Ze zette haar hoed op en nam afscheid.

Aan het warme herfstweer begon een eind te komen, de dagen werden korter en de nachten kouder en langer. We leidden een heel rustig en eenvoudig leven in het nationale park. Overdag werkten we in de moestuin en ’s middags maakten we vaak een wandeling naar zee. Na het avondeten gingen we binnen zitten. Ik zat meestal aan tafel zachtjes te zingen en begeleidde mezelf op de gitaar. Een kaars verlichtte de teksten en melodieën die ik op her en der rondslingerende stukjes papier krabbelde. Veel van mijn teksten gingen over de wildernis, over de wereld en over vrijheid, maar het liefst van alles zong ik liefdesliedjes voor Peter, die achter mij in bed lag te luisteren.

‘I love a wild man, he lives with me. He dares to live a life without security...’ zong ik op een avond voor hem.

‘Heel mooi, liefje,’ zei hij toen het liedje afgelopen was. Ik blies de kaars uit en kroop met twee lagen kleren aan bij hem onder de dekens. Ik legde mijn hoofd op zijn borst en luisterde naar het rustige, kalmerende geluid van zijn hartslag. In zijn armen voelde mijn hoofd altijd lichter. Ik wilde voor altijd met mijn hoofd op dit hart blijven liggen, in dit stille bos, bij een verlaten baai, ergens in een verafgelegen hoekje van de Stille Oceaan.

We lagen daar vredig in ons warme bed tot ik plotseling een geluid hoorde: *T-r-r-r-r-r*.

‘Wat is dat?’

‘Ratten!’ siste Peter op een toon alsof Magere Hein zelf op de deur klopte. We hoorden eerst één rat over het plafond rennen, en daarna een tweede achter de muur omhoogkruipen. De eerste – of misschien een derde – begon luidruchtig aan het hout te knagen. Het klonk alsof ze elk moment door het plafond zouden bijten en op ons bed konden belanden.

‘Wat moeten we doen?’ fluisterde ik.

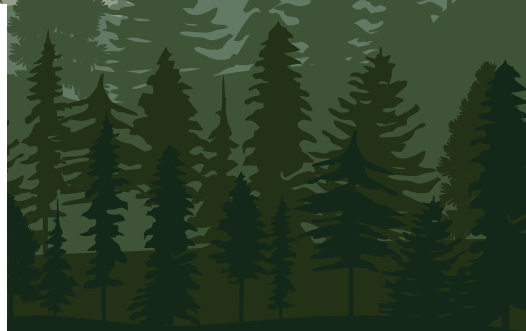
‘Je lijkt wel bang,’ zei Peter. ‘Waarom? Als kind heb je toch een ratje gehad?’

HOE IS HET OM ALLES ACHTER TE LATEN EN ÉÉN TE WORDEN MET DE NATUUR?

In 2010 verhuizen de Nederlandse Miriam Lancewood en haar man Peter naar de wildernis van Nieuw-Zeeland. Ver weg van de bewoonde wereld moeten zij jagen voor hun eten en ontberen zij elke vorm van luxe. Afgezonderd in de bush, maar vrij, verbonden met de aarde en gelukkig.

In *Mijn leven in de wildernis* vertelt Miriam openhartig waarom ze voor dit geïsoleerde leven heeft gekozen, en waarom het voor haar aantrekkelijker is dan het leven dat ze daarvoor leidde. Het resultaat is een indrukwekkend verhaal van een vrouw die alles achterliet voor een simpeler bestaan. Een avonturen- en natuurboek in één: een inspiratiebron voor iedereen die een authentiek en echter leven wil leven.

Ook Floortje Dessing was onder de indruk van dit verhaal en reisde voor haar televisieprogramma af naar Nieuw-Zeeland.

9 789043 935005 >

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
M•S**

NUR 320
Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen